

Het is volbracht

Thomas Manton

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 25

1. Innige barmhartigheid	Charles Haddon Spurgeon
2. Kostbare beloften	Andrew Gray
3. Wie heeft onze prediking geloofd?	James Durham

Jaargang 25 – nummer 4 – maart 2023

Toelichting foto omslag:

Voor de moordenaars die naast de Heere Jezus op Golgotha hingen, was het uur van hun dood niet iets wat ze hadden voorzien – anders waren ze er wel aan ontkomen. Hoe anders was dat voor onze Heere Jezus Christus. Hij zag het uur van Zijn dood aankomen vanaf het begin. Hij kende dat uur en heeft het ten volle doorgemaakt, zodat Hij voor ons geworden is een werkelijk medelijdende Hogepriester van een nieuw verbond, een verbond van genade en verlossing. Niemand kan Hem nog afwijzen, betoogt Thomas Manton in deze preek met scherpste en vuur.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: It is finished

Bron: <https://www.monergism.com/it-finished-john-1930>

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Het is volbracht

Hij zeide: Het is volbracht! En het hoofd buigende, gaf de geest.

Johannes 19:30

Dit is een van de zeven woorden die Jezus sprak aan het kruis. Dit is het een na laatste kruiswoord, want voordat Hij het hoofd buigt en de geest geeft, komen de woorden die vermeld zijn in Lukas 23:46: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest.'

Om plaats te maken voor deze woorden, moeten we teruggaan naar vers 28. Daar wordt gezegd: 'Hierna Jezus, wetende, dat nu alles volbracht was, opdat de Schrift zou vervuld worden, zeide: Mij dorst.'

Vier punten vragen hier onze aandacht.

Ten eerste, de nauwkeurige kennis die Jezus had van Zijn lijden: Hij wist dat alle dingen volbracht waren, namelijk al het voorbereidende lijden dat zou uitlopen op Zijn dood. Gods besluit had Hem al deze bittere smarten opgelegd; ze waren aangekondigd in de profetieën. Jezus wist precies wat Hem te wachten stond. Hoe blijkt hieruit Zijn liefde voor ons! Christus wist hoe veel het Hem zou kosten om Zijn kinderen vrij te kopen, maar toch wilde Hij Zijn gehoorzaamheid aan de Vader en Zijn liefde voor de mensheid tonen. Van eeuwigheid berekende Hij de kosten; desondanks kwam Hij om de wil van Zijn Vader te doen.

Wanneer een taak gevaarlijk en lastig blijkt, zijn wij geneigd te zeggen: 'Als ik had geweten dat het mij zóveel zou kosten, zou ik het nooit op me hebben genomen.' Christus ging niet onwetend naar het kruis. Hij wist dat het werk van onze verlossing moeilijk en pijnlijk zou zijn. Dat Hij Zijn rug zou geven aan hen, die Hem zouden slaan en Zijn wangen aan hen, die Hem zouden pijnigen. Dat hij snel van de hof naar het rechthuis geleid zou worden en van het rechthuis naar het kruis. Dat Hij daar hevige pijnen en kwellingen moest doorstaan. Jezus wist dat al deze dingen vervuld moesten worden.

Ten tweede, merk op dat er gezegd wordt dat Hij wist dat alles volbracht was. Christus beleefde al Zijn smarten zeer intens en dat bleef tot het einde onveranderd; Hij leed zonder verdoofd te zijn. Hij wist welk uur de klok van de goddelijke wil daarna zou slaan, of wat het volgende was waardoor Hij moest tonen de ware Messias te zijn. David zegt: 'Is dan Abner gestorven, als een dwaas sterft?' (2 Sam. 3:33). Zo kunnen wij zeggen: 'Stierf de Heere Jezus zoals een dwaas sterft: versuft en zonder gedachten, volledig passief? Razende pijn had de dieven die met Hem gekruisigd waren, overvallen. We horen niets meer van hen. Maar Christus' verstand en zintuigen zijn nog steeds actief en dat maakt Zijn lijden des te zwaarder.

Ten derde, merk op dat Hij 'opdat de Schrift zou vervuld worden, zeide: Mij dorst.' Door een profetie te vervullen, onthult God een andere aanwijzing waardoor de Messias herkend zou kunnen worden. Elke stap die naar Christus' dood leidde, was met oneindige liefde en wijsheid bepaald. Ze waren noodzakelijk in de verlossing, of het waren aanwijzingen waardoor men de voorzegde Messias zou kunnen herkennen. Hier is een andere profetie met betrekking tot Christus' dorst vervuld. In de eerste plaats wordt verwezen naar Psalm 22:16: 'Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; en Gij legt mij in het stof des doods.' De andere profetie zinspeelt op de kwaadaardigheid van de Joden, zoals die beschreven is in Psalm 69:22: 'Zij hebben mij gal tot mijn spijs gegeven; en in mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven.' Dit was voldoende duidelijk voor iedereen, behalve voor degenen die er bewust hun ogen voor sloten.

Ten vierde, Hij zei: 'Mij dorst.' Langere tijd wachtte Hij, verloor Hij bloed en leed Hij ondraaglijke pijn. Zijn ziel werd verzengd door het gevoel van Gods toorn. Daarom mag Hij wel uitroepen: 'Mij dorst.' Het is opmerkelijk dat Christus Zijn dorst pas benoemde toen Hij wist dat alles volbracht was. Alles, dat is elk treurig gebeuren behalve Zijn dood. Als we letten op alle kwellingen die Hij moest doorstaan, zou dit alles Hem zeker al eerder dorstig gemaakt kunnen hebben. In de hof zweette Hij bloed in plaats van zweet; Hij werd geselsd

en geslagen door de soldaten; Hij droeg Zijn kruis. Maar toen Hem wijn gemengd met mirre, een verdovende drank, werd aangeboden, weigerde Hij dit: 'En zij gaven Hem gemirrede wijn te drinken; maar Hij nam die niet' (Mar. 15:23). Maar nu, nu alles volbracht is, zegt Hij: 'Mij dorst.'

Hij nam geen natuurlijke verfrissing totdat Hij al ons leed en verdriet had gedragen en alles was volbracht waardoor Hij onze troost bewerkstelligde. Hij was zo op ons gericht dat Hij Zichzelf vergat. Hij zei dat het Zijn voedsel was om de wil van Zijn Vader te doen: 'Mijn spijs is, dat Ik doe de wil van Hem, Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng' (Joh. 4:34). Hoewel het kruiswerk droevig werk was, was het toch als drinken voor Jezus. Nadat Hij zoveel uren had geleden onder de martelende dorst, riep Hij uit: 'Mij dorst.' Christus zou Zijn lijden volledig doorleven en daarom zou Hij niet het minste beetje vertroosting accepteren voordat Hij onze hele schuld had betaald.

Wij doen 'met beide handen wel dapper kwaad' (Mi. 7:3) en zijn zo verschrikkelijk ongehoorzaam en rebels: 'Zie, gij spreekt en doet die boosheden, en neemt de overhand' (Jer. 3:5). Onze zonde is niet goedkoop geweest. We hebben het plezier ervan voor een hoge prijs gekocht, met veel verlies en zelfverloochening. Daarom was Christus' lijden zo oneindig groot en zwaar.

Laten we nu eens kijken wat ze met Christus deden toen Hij uitriep dat Hij dorst had: 'Daar stond dan een vat vol edik, en zij vulden een spons met edik, en omlegden ze met hysop, en brachten ze aan Zijn mond' (vers 29). Dit feit wordt op verschillende manieren geïnterpreteerd. Sommigen zeggen dat ze het uit goedheid deden, en dat het gebruikelijk was om tijdens een kruisiging een vat met edik bij de hand te hebben. Het is aannemelijk dat het, zoals anderen het uitleggen, getuigde van boosaardigheid en slechtheid. Want het was bedoeld als een verergering van de beproeving: 'In mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven' (Ps. 69:22). Ook gaf men de stervenden doorgaans, uit mededogen, wijn gemengd met mirre.

Daarom wordt in Spreuken 31:4 gezegd: 'Het komt de koningen niet toe wijn te drinken, en de prinsen, sterke drank te begeren' en in vers 6: 'Geeft sterke drank aan hem, die te gronde gaat, en wijn aan hen, die bitter bedroefd van ziel zijn.' Dat wil zeggen: het is niet voor de rechter, maar voor de veroordeelde. Ze vermengden de wijn met mirre en kruidige specerijen, enerzijds om het bloed te verdunnen en zo hun einde te bespoedigen, maar ook om duizeligheid te veroorzaken, zodat ze sneller buiten bewustzijn zouden raken.

Maar nu gaven ze Christus, in plaats van wijn en mirre, edik en gal om Zijn lijden te verzwaren. Ze hadden het vooraf klaargemaakt voor het geval Hij om de gebruikelijke verfrissing zou vragen. Het vermoeden van de Kartuizer is niet ongegrond, die het aan de boosaardigheid van de soldaten toeschrijft dat zij de wijn, bereid door de liefdadige vrouwen, veranderden in edik, zodat de kruiselingen nog meer het voorwerp van spot waren. Er staat verder: 'Zij vulden een spons met edik, en staken ze op hysop.'¹ De andere evangelisten zeggen: 'een van hen (...) stak ze op een rietstok.' Het is moeilijk voor te stellen hoe ze het dan op hysop konden steken. Het is aannemelijk dat hysop in deze landen lang was, zoals van een mosterdzaad ook wordt gezegd dat het uitgroeit tot een boom. Plinius zegt dat ze in Arabië stokken van de stengels van kaasjeskruid maakten, wat bij ons slechts een fijn kruid is. Maar hysop wordt tot de struiken gerekend. Salomo schreef over alle kruiden, van de ceder tot de hysop, maar dat is muurhysop, die dwergachtig en teer is, zoals wij die kennen.

Merk op dat Christus, toen Hij in onze plaats stond, geen andere troost werd geschonken dan wat bedacht was om Zijn lijden te verzwaren. Toen Zijn kracht was verdroogd als een potscherf en Zijn tong aan Zijn gehemelte kleefde, 'gaven zij Hem edik te drinken'. En dat, terwijl Hij voor ons een beker van zegeningen bereidde, een stortvloed en een rivier van vreugde, waaruit wij mogen drinken.

¹ Naar de Engelse vertaling die Manton citeert. De SV heeft in dit vers: 'en omlegden [omwikkelden] ze met hysop'.

In vers 30 lezen we: 'Toen Jezus dan de edik genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En het hoofd buigende, gaf de geest.' Toen Hij het genomen, dat is geproefd, had, want ze brachten het aan Zijn mond met een spons aan het uiteinde van een rietstok, zei Hij: 'Het is volbracht'. 'Het', dat is zoveel als nodig was om Zijn vernedering, Gods eer en de zaligheid van de mens volkomen te maken. Zoveel als besloten was, zoveel als voorzegd was. Hij zei: 'Het is volbracht', omdat Hij nu als laatste de dood moest volbrengen. Die zou over Hem komen en daarom noemt Hij het nu al in de verleden tijd. 'Het is volbracht', omdat de laatste daad nabij was. In Mattheüs 26:28 staat: 'Dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament, dat voor velen vergoten wordt.' Dat wil zeggen, dat heel binnenkort vergoten zal worden. 'Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen' (Joh. 17:4). Christus sloot Zijn lijden niet af voordat Hij alles had volbracht wat Hij voor ons moest doen.

Dat is het thema van deze preek: Christus beëindigde Zijn lijden niet voordat alles was volbracht wat Hij voor ons moest doen. We bespreken de volgende vier punten:

1. Wat het betekent dat er wordt gezegd: 'Het is volbracht.'
2. De bewijzen en redenen daarvoor.
3. Welke troost dit biedt voor de gelovigen.
4. Wat het zeggen wil, het hoofd te buigen en de geest te geven.

1. Wat het betekent dat er wordt gezegd: 'Het is volbracht'

Alle Bijbelse profetieën over Christus' lijden en sterven zijn volbracht

Ten eerste, alle profetieën in de Heilige Schrift die spreken van Christus' dood en lijden zijn nu vervuld en volbracht. Denk aan de profetie dat Hij op een ezelin, in alle nederigheid, Zijn intrede zou maken in Jeruzalem. Dit was in Zacharia 9:9 voorzegd van de Messias: 'Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelingen' en door Christus vervuld in Mattheüs 21:4-5: 'Dit alles

nu is geschied, opdat vervuld worde, hetgeen gesproken is door de profeet, zeggende: Zegt de dochter Sions: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, zijnde een jong van een jukdragende ezelin.'

Dan is er de voorzegging dat Hij door één van Zijn bekenden, Zijn eigen discipel, verraden zou worden, zoals staat in Psalm 55:13-14: 'Het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen; het is mijn hater niet, die zich tegen mij groot maakt (...). Maar gij zijt het, o mens, als van mijn waardigheid, mijn leidsman en mijn bekende!' En in Psalm 41:10: 'Zelfs de man mijns vredes, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft de verzenen tegen mij grotelijks opgeheven.' Dit werd vervuld in Mattheüs 26:23: 'Die de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden.' En naar de profetie kwam Judas om Hem te laten grijpen (Matth. 26:47).

In Zacharia 11:12 vinden we de profetie dat Christus verkocht zou worden voor dertig zilverstukken: 'En zij hebben mijn loon gewogen, dertig zilverlingen.' Dit is vervuld in Mattheüs 26:15. Ook de profetie dat er voor dit geld later een akker van de pottenbakker gekocht zou worden, is vervuld. In Zacharia 11:13 staat: 'Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze heen voor de pottenbakker (...)! En ik nam die dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des HEEREN, voor de pottenbakker.' In Mattheüs 27:7 lezen we: 'En tezamen raad gehouden hebbende, kochten zij daarmee de akker van de pottenbakker, tot een begrafenis voor de vreemdelingen.'

Dat Christus, toen Hij gevangengenomen werd, op de meest wrede wijze door de Joden behandeld, geslagen en gekweld zou worden, en Hij in Zijn gezicht zou worden gespogen, vinden we bij de profeet Jesaja in hoofdstuk 50:6: 'Ik geef Mijn rug aan hen, die Mij slaan, en Mijn wangen aan hen, die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel.' Dit werd vervuld in Mattheüs 26:67-68: 'Toen spuwden zij in Zijn aangezicht, en sloegen Hem met vuisten. En anderen gaven Hem kinnebakslagen.'

Bij dezelfde profeet lezen we dat ze Zijn lichaam met gesels zouden verwonden, striemen en verbrijzelen voordat ze Hem ter dood brachten: 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden' (Jes. 53:5). De vervulling hiervan vinden we in Mattheüs 27:26: 'Jezus gezeseld hebbende, gaf hij Hem over om gekruisigd te worden.' Uiteindelijk brachten ze Hem ter dood, overeenkomstig de profetie in Daniël 9:26: 'De Messias zal uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn.'

Dat Hij de kruisdood moest sterven, schreef David in Psalm 22:17: 'Zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven.' Ook Zacharia spreekt hierover, in hoofdstuk 12:10: 'Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben.' Dit werd vervuld in Lukas 23:33: 'En toen zij kwamen op de plaats, genaamd Hoofdschedelplaats, kruisigden zij Hem aldaar.'

De profetie dat Hij zou worden gekruisigd tussen twee boosdoeners, een aan de rechter- en de ander aan de linkerhand, overeenkomstig Jesaja 53:12, waar staat dat Hij 'met de overtreders is geteld geweest', zien we vervuld in Lukas 22:37: 'Want Ik zeg u, dat nog dit, wat geschreven is, in Mij moet volbracht worden, namelijk: En Hij is met de misdadigers gerekend. Want ook die dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde.'

Hij moest voor Zijn vijanden en vervolgers bidden, zoals voorzegd in Jesaja 53:12, waar staat dat 'Hij voor de overtreders gebeden heeft'. Dit werd vervuld in het gebed in Lukas 23:34: 'En Jezus zeide: Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.'

Zoals hierboven al is aangetoond, is ook de voorzegging uit Psalm 69:22 vervuld: 'In mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven.' Ze zouden Zijn kleding verdelen en het lot werpen over Zijn gewaad, lezen we in Psalm 22:19: 'Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad.' Dit is vervuld in Mattheüs

27:35: 'Toen zij Hem nu gekruisigd hadden, verdeelden zij Zijn klederen, het lot werpende.'

Welnu, al deze bijzonderheden, voorzegd over de Messias, zijn letterlijk vervuld in onze Verlosser. Zo sporen ze ons aan te geloven in Zijn Persoon en werk. Het is dan ook voluit terecht dat Hij nu zegt: 'Het is volbracht!'

De typen van Christus zijn in Hem volbracht

Ten tweede, de betekenis van de heenwijzingen naar Christus (of: de typen van Hem) werd in Hem volbracht. Denk aan de koperen slang, het paaslam, de dagelijkse en jaarlijkse offers, en het offer van Izak. Deze voorzegden allemaal dat Christus zou sterven voor de zonden van de wereld. Zoals Abraham zijn enige zoon Izak aan God offerde als een bewijs en uiting van zijn geloof en gehoorzaamheid: 'Nu weet Ik, dat gij Godvrezende zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden' (Gen. 22:12), zo gaf God Zijn Zoon als een bewijs en uiting van Zijn liefde: 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden' (1 Joh. 4:10). Izak droeg het hout van zijn eigen offer; zo droeg Christus Zijn kruis.

De koperen slang werd verhoogd in de woestijn, zodat wie ernaar keek, genezen zou worden, zoals we lezen in Numeri 21:9: 'En Mozes maakte een koperen slang, en stelde ze op een stang; en het geschiedde, als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan, en hij bleef levend.' Dit verbeeldde Christus' verhoging aan het kruis, opdat ieder die gebeten is door de oude slang behouden zal worden door op Hem te zien: 'En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, also moet de Zoon des mensen verhoogd worden; opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:14-15).

Het paaslam werd geslacht precies op het moment dat Christus stierf. Zijn vlees werd gegeten, er werd geen been van hem gebroken

(Joh. 19:33) en zijn bloed werd aan de deurposten gestreken. Dit alles werd volbracht in Christus, 'het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!' (Joh. 1:29).

Het dagelijkse offer werd 's morgens en 's avonds gebracht, om te laten zien dat we dagelijks Christus nodig hebben, Die 'een onbestraffelijk en onbevlekt Lam' is (1 Petr. 1:19). Het jaarlijkse offer van de twee bokken werd gebracht op de Grote Verzoendag (Lev. 16), waarop een levende bok de woestijn in gestuurd moest worden en de andere werd geslacht. Aäron moest zijn beide handen op de kop van de zondebok leggen en de zonden van het volk belijden, en die zondebok moest al hun zonden naar het land van vergetelheid dragen. Dit alles wees op de verzoening van al onze zonden doordat Christus stierf voor onze overtredingen en weer opstond tot onze rechtvaardiging. Want de zondebok werd ver van de tent der samenkomst de woestijn in gestuurd, om te tonen dat al onze zonden ver weg gedaan zijn, uit Gods ogen. Van de andere bok wordt gezegd dat hij voor de Heere werd bewaard, zodat hij kon worden geslacht en aan Hem kon worden geofferd op het altaar.

Welnu, deze en alle andere typen waren nu voleindigd, wat wil zeggen dat ze hun doel en vervulling hadden bereikt.

Alles wat nodig was om Christus tot een voorbeeld van geduld voor ons te maken, was volbracht

Ten derde, alles was nu volbracht wat nodig was om Hem tot een geschikt voorbeeld van geduld voor ons te maken. Hij had de uiterste boosaardigheid van Zijn vijanden verdragen, alles wat mensen of duivelen met Gods toestemming Hem konden aandoen. Want in Lukas 22:53 zegt Hij: 'Dit is uw ure, en de macht der duisternis.' Ja, Hij had de beker die de Vader in Zijn handen gegeven had, tot op de bodem leeggedronken. Een doel van Christus' dood was ons een voorbeeld te geven: 'Daar ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen' (1 Petr. 2:21). Welnu, hier is een volmaakt voorbeeld hoe de Zijnen hun lijden moeten verdragen.

Laten we eerst letten op het lijden zelf. Wordt u verzocht en bestreden door satan en zijn werktuigen? Dat gold ook voor Christus. Ervaart u afkeuring van mensen? Christus ervoer dit nog veel sterker. Lijkt het alsof God u in de steek gelaten heeft? Zo deed Hij met Christus ook. Bent u bereid op uw knieën te smeken om genade? Christus 'in de dagen van Zijn vlees, gebeden en smekingen tot Hem, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, werd verhoord uit de vrees' (Hebr. 5:7). Wordt u bespot, beschimpt, geslagen, geminacht? Dat werd Christus ook. Wordt u geseseld, met geweld ter dood gebracht? Dat werd Christus ook.

Nu letten we er op hoe Hij leed: zachtmoedig en vastberaden. Zachtmoedig, niet als een varken, maar als een schaap: 'Als een schaap, dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open' (Jes. 53:7). 'Die, toen Hij gescholden werd, niet terugschold, en toen Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Hem, Die rechtvaardig oordeelt' (1 Petr. 2:23). Hoewel Hij God noch mensen had beledigd, werd Hij toch als een zondaar behandeld. En toen Hem vuile misdaden ten laste gelegd werden, betaalde Hij Zijn lasteraars niet met gelijke munt terug, maar gaf Hij het over aan God om met Hem en Zijn vervolgers te doen zoals het Hem behaagde. Hij toonde geen vleselijke woede.

Daarnaast was Hij ook vastberaden. Hij ging door totdat alles was volbracht, 'gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises' (Fil. 2:8). Toen Hij verzocht werd om van het kruis af te komen, wilde Hij dat niet, maar Hij bleef daar zolang het nodig was. Zo liet Hij ons zien dat we niet van ons kruis af moeten komen en onszelf niet moeten bevrijden van de verdrukking voordat alles zal zijn volbracht. Als God u lang beproeft zonder verlichting of bevrijding te schenken, haast u dan niet, maar wacht op Hem. Als u door Gods voorzienigheid een ongelijk juk moet dragen, draag uw kruis dan zolang God het u wenst op te leggen. Of het nu een lange gevangenschap is, een slopende ziekte of enige andere kwelling, kom niet onder het kruis vandaan totdat God het van u neemt. Help uzelf niet uit de verdrukking door te zondigen.

Ten slotte letten we nog op het einde van het lijden. Aan het bitterste lijden komt uiteindelijk een einde. Christus was een Man van smarten al Zijn dagen, verzocht, veracht, vervolgd, veroordeeld, geseseld en gekruisigd. Maar uiteindelijk komt het '*Tetelestai*', 'Het is volbracht'. Daar is de triomf over al Zijn vijanden en alle ellende, om ons te leren met volharding en geduld onze weg tot het einde toe te gaan, zodat we uiteindelijk kunnen zeggen dat ook wij aan het einde van onze smarten gekomen zijn. Zijn zware pelgrimstocht was nu voorbij en er zal een tijd komen dat ook de onze voorbij zal zijn.

Christus' leven was een voortdurend kruis en een constante beproeving, maar uiteindelijk was alles volbracht. De smarten van drieëndertig jaar werden beloond met heerlijkheid en eer, veel vrucht en zegen aangaande de zaak van Zijn Koninkrijk. Wat is een kortstondig lijden vergeleken bij de rust van de eeuwigheid? Voor een korte tijd werd Hij veracht en verlaten door de mensen. Maar daarna verhoogde God Hem en gaf Hem een Naam boven alle naam (zie Fil. 2:9). De trouweloze Joden verheugden zich voor een korte tijd, maar toen kwam de droevige afrekening. Judas had maar weinig tijd om van zijn dertig zilverstukken te genieten; Pilatus betreurde na korte tijd zijn meegaandheid en hoe hij had toegegeven aan de druk van de Joden. Maar wat betreft het geduldig verdragen van de verdrukkingen: houd nog even vol, spoedig zal al het bittere lijden voorbij zijn.

Alles wat nodig was voor verzoening van de zonde was volbracht

Alles wat God besloten had te doen voor de verzoening van de zonde was vervuld. Er hoeft geen losprijs meer betaald te worden; onze schuld is voldaan; de goddelijke gerechtigheid heeft niets meer van ons te eisen. Zonde, satan en dood zijn gegrepen en ontwapend en de weg is vrijgemaakt om onze redding, die van Christus alleen komt, te aanvaarden als ons eigendom. Dit is het belangrijkste en daarom zal ik dit wat verder uitleggen. Ik doe dat zowel ontkennend als bevestigend.

Laten we eerst zien wat 'Het is volbracht' niét betekent met betrekking tot Christus Zelf. Het was niet zo dat alle noodzakelijke

handelingen van Zijn Middelaarschap nu voorbij waren. De dood was nog aanstaande, maar in deze uitspraak al inbegrepen. Zijn liggen in het graf was slechts een voortzetting van Zijn vernedering, totdat de tijd van Zijn verhoging zou komen. Maar Hij hoefde niets meer te doen om aan de goddelijke gerechtigheid te voldoen. Wat Hij hierna nog deed, was in zekere zin een beloning, niet met de bedoeling om aan Gods gerechtigheid te voldoen. Het was om de wereld te overtuigen van de waardigheid van Zijn Persoon. Hij moest uit de doden opstaan en opgenomen worden in heerlijkheid om ons overvloediger troost te schenken.

Zijn opstanding was Zijn plechtige vrijspraak; onze Borg werd uit de gevangenis gevoerd: 'Die overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking' (Rom. 4:25). Zijn hemelvaart vond plaats opdat wij een Vriend zouden hebben aan Gods rechterhand om voor ons te pleiten. 'Wij hebben zodanige Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen' (Hebr. 8:1). En in Hebreeën 9:24 lezen we: 'Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons.' Dit wil zeggen dat Hij, verheerlijkt en verhoogd, met kracht Zijn verdiensten kan aanwenden en door Zijn Geest de vruchten daarvan kan meedelen aan de gelovigen. Hij zal nog komen om te oordelen. Dan zal Hij Zijn volk zegenen en belonen en Zijn vijanden straffen. Maar al het lijden, dat Hij moest ondergaan voor onze zonden, is nu voltooid, of bijna voltooid.

Laten we nu ook zien wat 'Het is volbracht' niét betekent met betrekking tot óns. Het is volbracht, maar dat wil niet zeggen dat het schepsel niets meer hoeft te doen. Hoewel de voldoening niet volmaakter kan zijn, moet ze nog toegepast worden. Het offer en de verzoening zijn voldoende, maar ze moeten worden toegepast op de manier die God heeft aangewezen.

De middelen hiervoor zijn gedeeltelijk inwendig. Ze kenmerken de persoon en stellen ons in staat de zegen van deze verzoening

en voldoening te genieten. Ik heb het over geloof en bekering, en over een nieuwe gehoorzaamheid als het gevolg van die beide. Bekering is een terugkeer tot onze plicht tegenover God en geloof is een dankbaar aanvaarden van onze Verlosser, door Wie we terugkeren. Als we hierin ernstig en oprecht zijn, zal alles uitlopen op een nieuwe gehoorzaamheid en heiligheid. Zo niet, dan zijn we nog steeds onderworpen aan Gods toorn. Geloof is noodzakelijk: 'Die God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed' (Rom. 3:25). Bekering is noodzakelijk: 'Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden' (Hand. 3:19). Een nieuwe gehoorzaamheid is noodzakelijk: 'Hij is allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden' (Hebr. 5:9).

De middelen voor de toepassing zijn ook gedeeltelijk uitwendig: het Woord en de sacramenten. We lezen in Johannes 17:19 met betrekking tot het Woord: 'En ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.' Het Woord roept ons op Christus en het leven en de genade die ons in Hem aangeboden worden, aan te nemen. Naast het Woord hebben we de twee sacramenten: de heilige doop en het heilig avondmaal. Bij de doop doen we belijdenis en verplichten we ons Christus aan te doen: 'Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan' (Gal. 3:27). Anders gezegd: we passen Hem op onszelf toe zoals we een kledingstuk over ons lichaam aantrekken, opdat Hij ons Zijn gerechtigheid, het leven en de Geest meedeelt. Bij het avondmaal nemen we nog overvloediger deel aan deze vertroosting: 'De drinkbeker der dankzegging, die wij dankzeggende zegenen, is die niet een gemeenschap aan het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet een gemeenschap aan het lichaam van Christus?' (1 Kor. 10:16). Dat wil zeggen, hierdoor worden we plechtig deelgenoot gemaakt van het lichaam en het bloed van Christus en van de weldaden daardoor verworven.

Wat betekent de uitroep 'Het is volbracht' dan wél? Het werk van onze verlossing, voor zover het betrekking heeft op het lijden, was nu bijna voltooid. Het offer dat Christus voor ons zou brengen, was

geen onvolmaakt offer. Dit blijkt uit Zijn boodschap aan Heródes in Lukas 13:32: 'Ik maak gezond, heden en morgen, en ten derden dage word Ik voleindigd.' Dat betekent dat Zijn taak dan volledig volbracht zou worden. Dat lezen we ook in Hebréeën 2:10, waar geschreven is dat de overste Leidsman van hun zaligheid door lijden geheiligd zou worden. Christus als Middelaar leek nog iets te missen totdat het volledige aantal van Zijn smarten was volbracht. Toen was Hij volkomen geschikt om ons goed te doen, volgens Hebréeën 10:14: 'Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.'

Eén offer, meer is er niet nodig. Een aan elkaar gelapte verlossing, half van Christus en half van het schepsel, zal geen goed doen. Alsof Christus een deel moet doen en wij de rest moeten verdienen! Dat is strijdig met Gods plan. Wij moeten niet met God wedijveren. Dat is niet goed voor onze troost, noch voor Gods eer, noch voor het welkom van onze Verlosser in de hemel. Nee, Christus is een goede Arbeider Die zich niet hoeft te schamen. Hij kan voor Zijn werk instaan voor Gods rechterstoel. Alles is volbracht. Nu kan Hij Zijn recht bepleiten bij de Rechter: 'Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting' (Ps. 2:8).

2. De bewijzen en de redenen voor deze volmaakte voldoening

De voortreffelijkheid van de Persoon Die alles volbracht

Twee dingen zijn vereist in onze Middelaar, opdat Hij een geschikte bemiddelaar voor ons zou kunnen zijn. Het ene is, dat Hij volmaakt heilig en rechtvaardig moet zijn. Want hoe zou Hij ons van de zonde kunnen verlossen als Hij, door de zonde verontreinigd, Zelf verlost zou moeten worden? Het tweede is dat Hij een goddelijk en oneindig persoon moet zijn. Omdat de zonde is begaan tegen een oneindige Majesteit, moet het lijden waardoor ze verzoend moet worden ook van oneindige waarde zijn. Welnu, deze twee dingen vallen perfect samen in de Persoon van Christus. Als mens was Hij 'heilig, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaren' (Hebr. 7:26). Hij stierf

'rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18). Hij was volkomen heilig, de heiligheid zelf: 'Dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden' (Luk. 1:35). Omdat Hij God was boven allen te prijzen in der eeuwigheid was Hij in staat Zijn lijden waarde te geven, waarom ook van God gezegd wordt dat Hij de Kerk met Zijn eigen bloed gekocht heeft: '... om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed' (Hand. 20:28).

Kortom, God was vastbesloten geen heerlijkheid te verliezen door de val. Daarom moest de Verlosser, wie het ook zou zijn, herstellen wat Adam door de val verloren had. Gods gezag was geschonden door de overtreding van de schepselen, terwijl Zijn eis rechtvaardig was en de geëiste gehoorzaamheid billijk. Het was dus passend dat God nu het gezag van Zijn wet zou handhaven. Zijn majesteit was geminacht, doordat men de bedreiging versmaadde. Zijn heiligheid was gekrenkt, alsof Hij de zonde niet haatte. Zijn rechtvaardigheid en oprechtheid waren geminacht, alsof Hij niet zou straffen. Zijn macht was gekleineerd, want zonde is een daad van arrogantie en impliceert een machtsstrijd met God.

Het was dus in al deze opzichten noodzakelijk dat God Zijn heerlijkheid zou bewijzen en dat Hij geen verliezer zou zijn. Dit geschiedde ten volle door Christus, aan Wie in de Schrift een dubbele volheid en genoegzaamheid wordt toegeschreven. Om te beginnen een volheid van genade of heiligheid: 'Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou; en dat Hij door Hem alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf' (Kol. 1:19-20). Daarom wordt er van Hem gezegd dat Hij 'vol van genade en waarheid' is en dat wij allen 'uit Zijn volheid ontvangen, ook genade voor genade' (Joh. 1:14,16). Daarnaast is er een 'volheid der Godheid' die in Hem lichamenlijk woont (Kol. 2:9). Niet geestelijk zoals in de gelovigen, niet symbolisch zoals in de sacramenten, niet als een type zoals in de wet, maar lichamenlijk. Dat wil zeggen echt en persoonlijk, zoals de mens en zijn schaduw tegenover elkaar staan en de persoon echt is.

Welnu, het argument is sterk. Als de Persoon Die alles volbrengt niet alleen heilig en onberispelijk is, maar ook oneindig, dan moet de voldoening ook oneindig zijn en daarom zeer volmaakt en genoegzaam. Want wat kan er groter en volmaakter zijn dan dat, wat oneindig is? Daarom is alles volbracht. Als een dergelijke Persoon een lichaam wil aannemen en voor ons wil sterven, is er geen andere voldoening meer nodig.

De harmonie tussen het Middelaarsambt en het offer dat Christus krachtens dit ambt bracht

We lezen in 2 Korinthe 5:15 'dat, indien Éen voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn'. En in 1 Timotheüs 2:5: 'Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus.' Omdat deze plaatsen bewijzen dat er maar één Middelaar is, is er ook maar één offerande: 'In welke wil wij geheiligd zijn, door de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal geschied' (Hebr. 10:10). En in vers 14: 'Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. '... alzo komt ook door één rechtvaardigheid de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens' (Rom. 5:18). 'Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door de offerande van Zichzelf' (Hebr. 9:26). En in vers 28 lezen we: 'Alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen ...' De Schrift benadrukt dit woord 'eenmaal' zo zeer dat het zeker is dat alles is volbracht. Wij hoeven niets meer te doen om Gods gerechtigheid te bevredigen. Dat is al ruimschoots gebeurd.

De omvang van de straf die aan Christus werd opgelegd

Christus heeft alle straffen ondergaan die wij verdienen. Daarom kan het niet zo zijn dat er nog iets gedaan moet worden om God te verzoenen. Alles is volbracht. Christus liet niets weg van alle zaken die de goddelijke rechtvaardigheid eiste: Hij 'vervulde alle gerechtigheid' (Matth. 3:15). Hij was 'gehoorzaam tot de dood, ja, de dood des kruises' (Fil. 2:8). Ja, Hij onderging alles wat de wet de zondaars oplegde, of het nu ging om schade of fysieke pijnen, om verlating of vloek. Daarom wordt er van Hem gezegd: 'Waarlijk, Hij heeft onze

krankheden op zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen (...) Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld' (Jes. 53:4-5). 'Een vloek geworden zijnde voor ons' (Gal. 3:13). 'Hem heeft Hij zonde voor ons gemaakt' (2 Kor. 5:21). God spaarde Hem niet, maar gaf Hem over aan smarten; niet uit haat tegen Zijn Zoon, maar uit liefde voor ons. Vandaar de kwellingen, gebeden, tranen en sterke roepingen van Christus.

God bekrachtigde de Persoon en het offer van Christus

Als God het offer van Christus zozeer goedkeurde dat Hij het gewillig aanvaardde voor onze verlossing, dat Hij een verbond oprichtte en ons genade en verzoening aanbood, dan is het wel duidelijk dat met de dood van Christus alles volbracht was. Meer was er niet nodig om de prijs en het losgeld te betalen, want God, de volmaakte rechtvaardige Rechter, zou een onvolkomen voldoening niet aanvaarden, of er getuigenis van afleggen dat deze Hem welgevallig was.

Ja, dat de Persoon en het offer van Christus door God zijn goedgekeurd, is duidelijk. Niet alleen omdat Hij het bepaald heeft, al zal Hij zeker accepteren wat Hij voorgeschreven heeft. Ook niet alleen vanwege de wonderen die Christus gedaan heeft in Zijn leven en waaruit Zijn opdracht bleek: 'Jezus de Nazaréner, een Man van God, onder u betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u' (Hand. 2:22). Maar vooral door de opstanding van Christus, die niet alleen een bewijs was van de waarheid en waardigheid van Zijn Persoon: 'Die krachtig bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden' (Rom. 1:4), maar ook een duidelijk bewijs van de volmaaktheid van Zijn voldoening. Hoe zou God, Die als de rechtvaardige Rechter Hem had opgelegd te sterven voor onze zonden, Hem opwekken uit de doden als Hij God niet volkomen had tevredengesteld? Zou een rechtvaardige rechter een schuldige of zijn borg vrij laten als er niet eerst een volledige betaling is gedaan? Zou God bereid zijn Zich met ons te verzoenen als er nog toorn gestild moest worden, als er nog losgeld voor ons betaald moest worden?

In de Schrift wordt de ene keer gezegd dat Christus uit de dood is opgestaan om Zijn goddelijke macht te tonen en de andere keer dat Hij door God is opgewekt om de volheid van de voldoening te tonen: 'Die God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij door deze dood zou gehouden worden' (Hand. 2:24). Toen Christus werd opgewekt, werd onze Borg uit de gevangenis vrijgelaten. De Schrift spreekt daarvan in Jesaja 53:8: 'Hij is uit de angst [in het Engels letterlijk: gevangenis] en uit het gericht weggenomen; en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest! De Heere stuurde een engel om de steen van het graf te verwijderen, niet omdat Christus daar te weinig kracht voor zou hebben, maar om te laten zien dat Zijn toorn was gestild en dat alles volbracht was. Daarom wordt er ook gezegd: 'De God nu des vredes, Die de grote Herder der schapen, door het bloed van het eeuwige testament, uit de doden heeft weergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus' (Hebr. 13:20).

Merk op, dat Hij door het bloed van het eeuwige testament de God des vredes geworden is. Door het bloed van het eeuwige testament bracht Hij Christus terug uit de doden. Hij doet ons niet alleen goed, maar Hij laat onze Borg gaan op grond van dat bloed. De uitdrukking 'uit de doden weerbrenge' is overtuigend. Christus brak niet los uit de gevangenis, maar werd er uit voortgebracht, zoals de apostelen in Handelingen 16:39, waar we lezen dat de magistraten naar de gevangenis kwamen en hen uitgeleide hebben gedaan. Christus stond niet alleen op door Zijn eigen kracht, maar door het gezag van de Vader. Als onze Borg in de gevangenis was omgekomen, konden wij geen zekerheid hebben. En als Hij in de dood gebleven was, kon de mens niet bevrijd worden. Christus stond weer op en Hij is niet alleen uit de gevangenis gehaald, maar in heerlijkheid en eer tot God opgenomen: 'opgenomen in heerlijkheid' (1 Tim. 3:16). Hier staat niet dat Hij actief opvoer, maar dat Hij passief werd opgenomen. God heeft Hem beloond; Hij heeft Zijn werk dus volmaakt gedaan. God heeft Hem niet alleen uit het graf gehaald, maar Hem ook opgenomen in heerlijkheid. God is zeker tevreden, want Hij heeft Hem niet alleen

ontslagen uit de gevangenis, maar Hem ook een beloning gegeven. Christus' borgstelling voor ons lijkt op die van Ruben voor Benjamin: 'Ik zal borg voor hem zijn; van mijn hand zult gij hem eisen; indien ik hem tot u niet breng en hem voor uw aangezicht stel, zo zal ik alle dagen tegen u gezondigd hebben' (Gen. 43:9). Christus nam het op Zich om dit te volbrengen en Hij faalde niet.

3. Welke troost dit biedt voor de gelovigen

Welke troost biedt dit nu voor arme zondaren? De voldoening is volkomen, maar voordat we ervan kunnen profiteren, moeten we aan voorwaarden voldoen waar we niet aan kunnen voldoen. Bovendien vinden we nog steeds zonde die in ons is overgebleven. Is het dus enerzijds volbracht, maar anderzijds voor zover het ons betreft toch niét volbracht?

Er ligt een grote troost in Gods algemene genade, voordat ze in het bijzonder aan ons wordt toegepast en getoond en we de zegeningen en het nut ervan ervaren. Een offer dat voor u is gebracht en een losprijs die voor u is betaald, zijn de basis van alle echte vrede, want dit is het fundament van het evangelie, of van het verbond der genade. Ik zal een aantal redenen geven om dit te bewijzen:

1. Dit geeft antwoord op de grote vraag die de mens achtervolgt en die aan de basis ligt van al onze angsten, namelijk hoe aan Gods gerechtigheid voldaan kan worden: 'Waarmee zal ik de HEERE tegenkomen, en mij bukken voor de hoge God? Zal ik Hem tegenkomen met brandoffers, met eenjarige kalveren? Zou de HEERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tien duizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn buik voor de zonde van mijn ziel?' (Mi. 6:6-7). De manier om Gods toorn te stillen, is een oud strijdpunt dat alle naties beziggehouden heeft. Zolang de vraag niet beantwoord is en het antwoord niet ten volle vaststaat, is de mens niet 'geheiligd naar het geweten' (Hebr. 9:9). Hoewel God oneindig barmhartig is, is Hij ook oneindig rechtvaardig. We kunnen van Zijn barmhartigheid niet

méér verwachten dan we van Zijn rechtvaardigheid kunnen vrezén. Een schuldige natuur kondigt ons nog altijd onheil aan, totdat een straf wordt gedragen en een prijs betaald om aan de gerechtigheid genoeg te doen.

2. God verwacht geen voldoening meer van uw kant. Alles is volkomen door Christus voldaan, alles is volbracht. Hij heeft voor ons betaald, zodat wij niet meer verplicht worden dit in eigen persoon te doen: 'Nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen' (Hebr. 1:3). 'Door Zijn striemen is ons genezing geworden' (Jes. 53:5). Hij betaalde voor onze genezing.

3. We zien hierin dat het Gods wil was Zichzelf te geven om ons te helpen op de meest verbazingwekkende manier die we ons kunnen voorstellen: 'En buiten alle twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees' (1 Tim. 3:16). 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden' (1 Joh. 4:10). Dit is een bijzonder ongewone uiting van liefde, een innemend voorbeeld dat onze gedachten ver overtreft, zodat we niet in staat zijn deze daad voldoende te bewonderen. Als God zo'n ruim fundament legt, is het zeker Zijn voornemen ons iets van Zijn bijzondere genade te schenken.

4. Dit is een volledig antwoord op de gebruikelijke bezwaren die door gebroken harten worden opgeworpen, zoals het aantal, de grootte en de gruwelijkheid van hun zonden. Dit zal niet uw ondergang betekenen. Hoe groot ze ook zijn, God kan ze eervol vergeven. Wie zich op het aantal of de grootte van zijn zonden beroept, minacht de prijs die ervoor is betaald. De Messias kwam 'om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen (...), en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen' (Dan. 9:24). Er is geen zonde zo groot, of de verdienste van de Verlosser weegt daartegen op. En niemand zal omkomen door een gebrek aan betaling van zijn losprijs of een verzoenend offer voor zijn zonden. Hij kan omkomen door

zijn onboetvaardigheid en ongeloof, maar niet door de grootte van zijn zonde. Welke zonde is te groot om door het bloed van Christus verzoend te zijn of worden? Christus' voldoening maakt de bekering van de ergste zondaar mogelijk; u kunt vrede met God hebben als u dat wilt.

5. Dit wijst ons des te meer op onze plicht. Niemand zal omkomen, behalve bij gebrek aan een gewillig hart om de Verlosser aan te nemen, Die onze losprijs heeft betaald en ons de genade heeft aangebracht, waardoor wij deel kunnen hebben aan de weldaden van deze losprijs. Alle dingen zijn gereed als wij ook gereed zijn: 'Komt, want alle dingen zijn nu gereed' (Luk. 14:17). Gods gemeste dieren zijn geslacht, Zijn wijn is gemengd. Als wij niet op het feest willen komen, komen we om door eigen schuld. We hoeven niets mee te nemen; we hoeven alleen de voorgestelde en aangeboden weldaden maar aan te nemen. De overwinning over dood, hel, zonde en satan is behaald. De hemel is bereid en alle geestelijke zegeningen staan klaar, als wij er klaar voor zijn. De verdienste en voldoening van Christus zijn de grote oorzaak van al de zegeningen die de mens aangeboden worden. God heeft de weg naar dit alles geopend. Als wij die weg niet willen inslaan, komen we om door eigen schuld. Hij heeft predikanten uitgezonden in de hele wereld: 'En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden' (Mar. 16:15-16). 'Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen' (Tit. 2:11).

Laten we onze genezing niet weigeren, al moeten we een bitter drankje drinken, al moeten we ingaan door de nauwe poort van geloof en bekering en wandelen op de smalle weg van zelfverloochening, een heilige levenswandel en godsvrucht. Laten we door die poort gaan en op die weg wandelen, want dit is de weg naar het leven, en de wettelijke belemmering is weggenomen. Zeker, als de deur voor ons gesloten zou zijn door het vonnis van de wet en er geen mogelijkheid was om de grendels te openen, dan zou ons

excuus meer terecht zijn, want dan zou onze toestand hopeloos zijn. Maar nu is alles volbracht. De verlossing is mogelijk gemaakt. Nu heeft God de grendels, waarmee Zijn wet ons van alle hoop afsloot, weggenomen. Laten we niet zelf grendels gaan maken door ons ongeloof en onze eigen laffe angsten. Als de mens geen mens was, maar een beest, een dwaas of een krankzinnige, dan zou men het nog kunnen accepteren als hij zich liet leiden door gevoel en begeerte. Dan zou het ook een onverdraaglijke zaak zijn hem te vragen het vlees met zijn begeerlijkheden te kruisigen. Maar de met verstand begaafde mens weet, of kan weten, dat dit gebod van God rechtvaardig is. God eist het niet alleen van ons, maar Hij helpt ons ook om dit te volbrengen, en Hij bewaart ons door Zijn genade.

6. Het legt ons niet alleen een verplichting op, maar het moedigt ons ook aan tot bekering, geloof en gehoorzaamheid, want Christus kan 'volkomen zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan' (Hebr. 7:25) en Hij is 'de overste Leidsman en Voleinder des geloofs' (Hebr. 12:2) en 'geeft bekering en vergeving der zonden' (Hand. 5:31). 'Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden' (Fil. 1:29). De eerste genade is Zijn geschenk, waarvan Hij vastbesloten was dit aan Zijn uitverkorenen aan te bieden. Maar iedereen moet ook zijn kruis dragen [wat de tweede genade is]. Als het alleen tegen ons gezegd zou zijn dat we moeten trachten in te gaan door de enge poort, of dat we onszelf moeten verloochenen en ons kruis moeten opnemen en Hem volgen, dan zou dat zwaar zijn. Maar als dezelfde voorwaarden aan allen worden voorgesteld en wanneer velen, jong en oud, rijk en arm, deze hebben aanvaard, Gods wegen hebben beproefd en bevonden dat dit uiteindelijk tot hun voordeel was, waarom zouden wij dan vrezen? Als niemand het had gedaan of kon doen, dan zouden we terugdeinzen voor Gods voorwaarden.

Dit argument gebruikte Augustinus voor zichzelf in zijn gewetensconflicten, zoals beschreven in de *Belijdenissen*, boek VIII, hoofdstuk 11. Nadat hij het aanbod van genade lang had weerstaan, stelde hij zichzelf het voorbeeld van anderen voor ogen: Waarom zou ik het

niet kunnen, net als die heilige mannen en vrouwen? Zij deden het immers niet in eigen kracht, maar in de kracht van hun God en door de kracht van Zijn genade. Het juk van Christus zal lichter zijn dan we denken, vooral als het met genade bekleed is.

7. Als we eenmaal de voorwaarden geaccepteerd hebben en zien wat ons toekomt, zullen we reden hebben om in de Heere te roemen. Dan zullen we beseffen dat alle dingen die nodig zijn voor onze troost en vrede inderdaad volbracht zijn, en dat dit een volkomen verdienste is. We zullen met Paulus roemen in het kruis van Christus: 'Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus' (Gal. 6:14). 'Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn' (Rom. 8:1). Dan zullen we in geloof uitroepen: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt' (Rom. 8:33-34).

Als Christus niet volkomen voor al onze zonden voldaan had, zouden we nog steeds onder de wet zijn. Hij zegt niet dat er niets verdoemenswaardigs in de gelovigen te vinden is, want zolang de zonde en het vlees in ons blijven (en dat zal zijn zolang we op deze aarde leven), is er een schuld die verdoemd dient te worden, onze daden vragen erom dat we schuldig verklaard worden. Maar nu is de feitelijke schuld of plicht weggenomen, omdat Christus een vloek geworden is voor ons. Daarom ligt onze grote blijdschap van begin tot einde in deze volkomen voldoening: 'Wij roemen in God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening verkregen hebben' (Rom. 5:11). We roemen in God.

Toepassing

Moeten we ten eerste niet van harte dankbaar en verwonderd zijn over de liefde van Christus? Hij wilde Zijn lijden niet beëindigen voordat Hij kon zeggen: 'Het is volbracht.' Niet voordat Hij genoeg gedaan had om God te verheerlijken en het schepsel te redden.

Genoeg om de zonde te verzoenen en ons vrij te kopen van de vloek. Christus probeerde het niet op een akkoordje te gooien, maar Hij heeft alles tot de laatste penning betaald. Laten we onze gedachten eens opwekken om bij deze liefde stil te staan. Zijn vijanden probeerden Hem in de weg te staan en daagden Hem uit, Zich over te geven: 'Verlos Uzelf. Indien Gij de Zoon van God zijt, zo kom af van het kruis' en 'Indien Hij de Koning Israëls is, dat Hij nu afkome van het kruis, en wij zullen Hem geloven' (Matth. 27:40-42). Maar omdat Hij de Zoon van God en de Koning van Israël was, wilde Hij niet van het kruis afkomen totdat men Hem eraf haalde en Hij alles volbracht had wat noodzakelijk was. 'Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is' (Deut. 32:4).

De Vader hield niet op totdat Hij op de zesde dag het werk van de schepping had voltooid. Op de zevende dag rustte Hij. Zo zou Christus niet van het kruis afkomen totdat Hij al het werk van de verlossing op de zesde dag had voltooid. Op de zevende dag rustte Hij in het graf en op de eerste dag van de week, vroeg in de morgen, stond Hij op om de waarheid van Zijn voldoening te tonen. Ook het werk van de Heilige Geest is volmaakt. Gedurende dit leven blijft Hij onze genade vermeerderen, maar als de eeuwige sabbat aanbreekt, als de zonde er niet meer zal zijn, zal ook Zijn werk voltooid zijn. Dan zal Hij 'u onstraffelijk stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde' (Jud.:24).

Wat waren de redenen dat Christus Zich niet over wilde geven voordat alles volkomen volbracht was?

De eerste reden was Zijn liefde tot Zijn Vader: 'De drinkbeker, die Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik die niet drinken?' (Joh. 18:11). Christus had Zijn Vader lief met een onuitsprekelijke liefde en die liefde was wederzijds. Toen deze beker Hem door Zijn Vader gegeven werd, wilde Hij die daarom tot op de bodem leegdrinken.

De tweede reden was Zijn liefde tot de Kerk: 'Gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven;

opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord' (Ef. 5:25-26). En in Openbaring 1:5 lezen we: 'Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed!' De Kerk werd als een echtgenote aan Christus gegeven, maar ze was verontreinigd en bezoedeld door de zonde. Hij wilde haar niet alleen reinigen, maar haar maken tot een 'Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks' (Ef. 5:27). Christus had de Kerk lief en daarom was het voor Hem niet smartelijk om haar met Zijn bloed te wassen. Omdat Jakob Rachel liefhad, diende hij zeven jaar voor haar in hitte en koude, dag en nacht en die dagen 'waren in zijn ogen als enige dagen, omdat hij haar liefhad' (Gen. 29:20). De Zoon van God had de Kerk innig lief en daarom verdroeg Hij al deze vernederingen en dit smartelijke lijden.

De derde reden was dat Hij lette op de vreugde die voor Hem was weggelegd: 'Ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Die, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God' (Hebr. 12:2). Hoewel de weg zwaar was, was de prijs geweldig. Daarom verdroeg Hij alle pijn en schande en verwierf Hij de eeuwige kroon der heerlijkheid. Hij verdroeg de wrede pijn in Zijn lichaam en de bittere smart in Zijn ziel, zoals nog nooit iemand die geleden heeft. Zelfs geen engel had die kunnen dragen zoals Hij het deed. Zo duur heeft onze Verlosser de verzoening van onze zonden betaald! Wat Hem in dit alles kracht gaf en bemoedigde, was de vreugde die Hem voorgesteld was, namelijk die gelukkige en heerlijke staat die op Zijn lijden zou volgen. Daardoor werd Zijn last verlicht en Zijn pijn sterk verzacht. Laten we hier toch aan denken! Dit vermindert Zijn liefde voor ons niet, want Hij hoefde Zichzelf niet in deze toestand te brengen. Hierin was Hij ons echter een voorbeeld, om ons te leren hoe we het kruis kunnen verzachten. En als onze Middelaar is Hij naar de hemel gegaan om voor ons een plaats te bereiden: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben' (Joh. 14:2-3).

Moeten we, ten tweede, niet vertrouwen op de weldaden die Hij heeft verworven? Christus laat Zichzelf zien als de Overwinnaar van de duivel en van al de vijanden die onze verlossing in de weg staan. De toorn van God is gestild: 'Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn' (Rom. 5:9).

De wet is vervuld: 'God heeft Zijn Zoon gezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij hen, die onder de wet waren, verlossen zou' (Gal. 4:4-5).

Satan is overwonnen: 'Nu is het oordeel dezer wereld; nu zal de overste dezer wereld buiten geworpen worden' (Joh. 12:31).

De schuld is weggenomen: 'In Wie wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom van Zijn genade' (Ef. 1:7).

De zonde is beteugeld: 'Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen' (Rom. 6:6).

De dood is van zijn prikkel ontdaan: 'Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus' (1 Kor. 15:55-57).

De vloek is weggenomen: 'Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons' (Gal. 3:13).

Waar Christus begint, daar zal Hij het zeker ook voleindigen. We kunnen geen te hoge gedachten hebben van het bloed van Christus: 'Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vlees; hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onbestraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten

reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?' (Hebr. 9:13-14).

Laten we nu eens stilstaan en de redding van God aanschouwen en Christus' uitroep nazeggen: 'Het is volbracht! Het is volbracht!' Wat kan de wet meer verlangen dan het bloed van de Zoon van God? Wat zal ons volmaakt maken wat het geweten betreft als dit bloed dat niet doet? Gerechtvaardigd door Zijn bloed zullen we door Hem behouden worden van de toorn. Christus heeft voor ons in zoverre genade en aanneming verworven dat Hij een eind gemaakt heeft aan de zonde voor al degenen die bereid zijn Zijn genade te aanvaarden op Gods voorwaarden.

Moet dit ons, ten derde, niet opwekken om in onze plicht te volharden, ondanks het lijden, totdat alles voleindigd is? Zodat we, wanneer we sterven, kunnen zeggen: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij mij gegeven hebt om te doen' (Joh. 17:4). 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid' (2 Tim. 4:7-8). Als Christus uit liefde voor ons het werk van onze verlossing af wilde maken, dan 'zal niets ons kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere' (Rom. 8:39).

Wordt ons, ten vierde, niet geleerd hoe we onszelf kunnen vertroosten in ons sterven? De dood maakt een einde aan al onze inspanningen en verdriet, zoals Christus dat liet zien, toen Hij op het punt stond de geest te geven: 'Hij zal ingaan in de vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden' (Jes. 57:2). Gelovigen hebben een vreugde voor zich, evenals Christus die had. De goddelozen kunnen niet zeggen: 'Het is volbracht'; hun ongeluk zal met de dood beginnen.

Moeten we, ten vijfde, niet geloven in de dingen die komen gaan? Deze gebeurtenis toont aan dat alles wat de profeten zo lang tevoren voorgezgd hadden, waarheid was. De Heilige Geest kan niet bedrogen worden, noch kan God liegen. We zijn er zeker van dat de dingen die

nog moeten komen, vervuld zullen worden, zoals ook de dingen die voorbij zijn werden vervuld. Zij die leefden vóór Christus' komst hadden geen bewijs van Gods waarheid zoals wij dat hebben. Wij hebben de komst van Christus gezien. Laten we onze geest zó richten op de dingen die komen gaan, dat hij van de aardse zaken wordt afgetrokken.

4. Hij boog het hoofd en gaf de geest

'En het hoofd buigende, gaf de geest.' Ik kom nu bij het laatste gedeelte van onze tekst. Sommigen lezen het zo, dat Hij eerst stierf en toen het hoofd boog, omdat er geen geest meer was om het omhoog te houden. Maar Christus boog eerst het hoofd en stierf toen; Hij wenkte de dood als het ware om te komen en zijn werk te doen: 'Hij gaf de geest [over]! Zijn ziel werd werkelijk gescheiden van Zijn lichaam. We zien de manier van overgave in Lukas 23:46: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.' Van goddelozen wordt gezegd dat hun ziel wordt weggenomen, omdat zij tegen hun wil sterven: 'Gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen' (Luk. 12:20). 'Want wat is de verwachting van de huichelaar, als hij gierig geweest zal zijn, wanneer God zijn ziel zal uittrekken?' (Job 27:8). Maar Christus gaf Zijn geest. En voor een godvrezend mens betekent dit dat hij geloof heeft, zich onderwerpt en bereid is het lichaam te verlaten. Zoals de profeet over Christus zegt: 'omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood' (Jes. 53:12). De dood verraste Hem niet.

Toen alles volbracht was, gaf Christus vrijwillig en gewillig de geest. Zijn leven werd niet weggenomen, maar overgegeven. Er kwam veel gewelddadigheid bij kijken, maar dat had geen invloed op Zijn sterven. De uitdrukking 'de geest geven' houdt niet alleen het sterven op zich in, maar ook dat Hij gewillig en vrijwillig stierf. Ik kan in deze Christus niets anders zien dan een overdaad aan liefde en barmhartigheid. Hij had in de hof vrijwillig Zijn aderen gelegegd; iedere porie werd als een oog dat bloed weende omwille van u. En nu stort Hij zelfs Zijn ziel uit.

Laten we eens nagaan waarom Christus zo gewillig stierf.

Christus was gewillig om te sterven vanwege Zijn gehoorzaamheid aan de Vader. De goddelijke besluiten hadden dit noodzakelijk gemaakt en waar de Vader zegt 'moet', zegt Christus: 'Ik wil.' 'Of meent gij, dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal meer dan twaalf legioenen engelen bij Mij stellen?' (Dat was het juiste aantal manschappen in een Romeins leger.) 'Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden, die zeggen, dat het alzo geschieden moet?' (Matth. 26:53-54). Christus nam deze noodzaak gewillig op Zich. Als Hij niet van eeuwigheid had toegestemd, zou er nooit gezegd zijn: 'Alzo moet het geschieden.' 'Dit, wat geschreven is, moet in Mij volbracht worden' (Luk. 22:37). 'Alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden' (Luk. 24:46). Het was een noodzaak die Hij Zichzelf opgelegd had; Hij werd niet gedwongen de voorwaarden van God te aanvaarden, noch door het geweld van mensen ertoe gedwongen Zijn leven te geven: 'Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen, en heb macht het weer te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen' (Joh. 10:18).

Christus was gewillig om te sterven vanwege Zijn liefde voor ons. De Joden kruisigden Hem, maar de liefde deed Hem sterven; anders hadden wij voor eeuwig moeten omkomen. De wet legde het ons op, maar de liefde deed Christus het op Zich nemen: 'Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen' (Jes. 53:4). De gerechtigheid eiste het van ons, maar Christus zei: 'Ik zal er verantwoordelijk voor zijn, eis het van Mij.' 'Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen' (Matth. 20:28). Hij nam het leven aan om het weer af te leggen om aan de eis van de gerechtigheid te voldoen. De gerechtigheid eiste een losprijs. Christus zei: 'Neem Mij, laat dezen heengaan.' 'Zo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet neerdale, Ik heb verzoening gevonden' (Job 33:24). De Vader ontving de losprijs en Christus betaalde die. En het is zoals de engel tegen Abraham zei: 'Strek uw hand niet uit aan de jongen, en doe hem niets' (Gen. 22:12). De gerechtigheid zou ons een dodelijke slag hebben toegebracht, maar Christus ving de klap op.

Christus was gewillig om te sterven omdat dit een einde zou maken aan Zijn [verzoenings]werk. De dood was Christus' laatste vijand, zowel van Zijn Persoon als van Zijn koninkrijk. Hij was gekweld en afgemat door smart; het graf was een plaats van rust. Van Zijn kant was het volbracht: 'Hij zal ingaan in de vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden' (Jes. 57:2). De dood was het einde van Christus' reis en van al Zijn werk in het vlees. Het graf was een donkere, sombere plaats totdat Christus daarin ging; sindsdien is het slechts een rustkamer, waarvan Christus de sleutel bewaart: 'Ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren achter u toe; verberg u als een klein ogenblik' (Jes. 26:20).

Christus was gewillig om te sterven omdat dit Zijn overwinning bevorderde en deze in alle opzichten meer compleet maakte. Door te sterven verklaarde Christus Zijn vijanden de oorlog. Hij versloeg de dood op zijn eigen terrein. Door in het graf te liggen, maakte Hij de dood zelf sterfelijk. Het kruis en het graf waren de middelen tot Christus' overwinning. Met deze middelen dacht de duivel Hem te verslaan, maar juist hierdoor zegevierde Hij: Hij overwon de satan en de zonde toen zij de meeste macht over Hem leken te hebben. Als boze bijen staken zij Hem en zo ontwapenden ze zichzelf: 'Opdat Hij door de dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, de duivel' (Hebr. 2:14). 'En de overheden en machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft erdoor over hen getriomfeerd' (Kol. 2:15).

Hij deed dit aan het kruis: '... de vijandschap daaraan gedood hebbende' (Ef. 2:16), dat wil zeggen aan het kruis waarover in dit vers gesproken wordt. Toen Hij werd gedood, doodde Hij de dood en de wet. Christus' kruisiging was Zijn verhoging en bevordering. Het wordt tweemaal uitgedrukt door het woord 'verhogen': 'Alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden' (Joh. 3:14), en: 'En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken. (En dit zeide Hij, betekende, hoedanige dood Hij sterven zou)' (Joh. 12:32-33). Het graf was geheiligd omdat Christus erin lag. Origines verwoordde het zo: 'Er werden er twee tegelijk gekruisigd.

Christus zichtbaar, uit eigen beweging, slechts voor een tijd; de duivel onzichtbaar, tegen zijn wil, voor eeuwig. Christus had een lichte verwonding aan Zijn hiel, maar Hij vermorzelde satans kop.'

Christus was gewillig om te sterven omdat Hij Zich naar Zijn eigen verheerlijking haastte: 'Die, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God' (Hebr. 12:2). Hij dacht aan Zijn welkom in de hemel. O, hoe zoet zouden de omhelzingen tussen de Vader en Hem zijn! 'De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten' (Ps. 110:1). 'Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen Zoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Deze naderen. En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden' (Dan. 7:13-14).

Hoe zouden de engelen Hem de heerlijkheid binnenleiden, al waren er nog twee in blinkende kleding achtergebleven om de discipelen tevreden te stellen! 'En alzo zij hun ogen naar de hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleding; die ook zeiden: Gij Galilése mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren' (Hand. 1:10-11).

Christus dacht eraan hoe Zijn Vader Hem zou omhelzen, de kroon op Zijn hoofd zou zetten, Hem zou vragen plaats te nemen aan Zijn rechterhand en hoe Hij daar een koninklijke behandeling zou ontvangen. Dit doet niets af aan Zijn liefde voor ons, want Hij ging heen om voor ons een plaats te bereiden. Als onze Voorloper is Hij de heerlijkheid binnengegaan, en omdat Hij leeft, zullen wij ook leven.

Toepassing

Christus' liefde voor ons

Ik wil u in de eerste plaats de liefde van Christus aanbevelen. Dat Hij zou sterven, was een vrijwillige vernedering die met niets te vergelijken is. Simeon liet zich binden voor zijn broers (Gen. 42:24), Lot bood zijn dochters aan om zijn gasten te redden (Gen. 19:8). Maar Christus zou Zijn leven afleggen. Als het aan ons lag, wie zou er dan sterven? Wie zou in een put van duisternis, een koud gat worden geworpen, waar hij de zon niet meer zou zien? Wij zouden eeuwig willen leven. De keuze is niet aan ons, maar dit zou wel onze wens zijn. Christus kon echter kiezen of Hij zou sterven of niet, en toch stierf Hij.

Christus had meer reden om Zijn leven lief te hebben dan wij. Hij had een gevoelig lichaam en de tegenwoordigheid van de Godheid. De armste mens ter wereld verlangt ernaar zijn leven te behouden: 'Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven' (Job 2:4), dat wil zeggen, een mens zou zo nodig alles afstaan, want huiden dienden in die dagen als ruilmiddel. Hoe voortreffelijker het leven is, hoe meer de mens zijn best doet om het te behouden. Denk aan jonge mannen in de kracht van hun leven. Voor hen is het leven inderdaad alles. De vrouw die door ouderdom gebroken en uitgeput was, had 'heel haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd' (Luk. 8:43). Christus had in natuurlijk opzicht reden om Zijn leven lief te hebben: Hij was ongeveer 33 jaar oud. Maar ook in geestelijk opzicht: Zijn menselijke natuur genoot de nabije tegenwoordigheid van de goddelijke natuur. Maar juist toen Hij in de kracht en bloei van Zijn leven was, stierf hij vrijwillig.

De dood die Hij stierf was een droevige, bloedige dood, de droevigste dood die een mens kon sterven. Hij was verzwakt door de kwellingen in de hof: 'Zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven' (Ps. 22:17). De pezige delen van Zijn lichaam werden doorboord met spijkers, waardoor Zijn leven stukje bij beetje wegvloeide. Deze spijkers zetten als het ware de deur open voor Zijn ziel, zodat deze Zijn

lichaam kon verlaten. En het ergste van alles was, dat hij leed onder de toorn van God: 'Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matth. 27:46).

Christus' dood was een schandelijke dood. Hij leed als een misdadiger: 'Hij is met de overtreders geteld geweest' (Jes. 53:12). Hij werd gekruisigd tussen twee moordenaars, alsof Hij de grootste was. Hij werd behandeld als een zondaar; wij werden zonen van God. Job werd door zijn vrienden schijnheilig genoemd, maar hij wilde aan zijn gerechtigheid vasthouden tot aan de dood: 'Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden, en zal ze niet laten varen; mijn hart zal die niet versmaden mijn leven lang' (Job 27:6). Eusebius van Vercelli verkoos liever van de honger te sterven in de gevangenis dan dat men zou zeggen dat hij met de Arianen gegeten had.

Christus stierf gewillig als een misdadiger, misleider en verrader: 'Indien Deze geen kwaaddoener ware, zo zouden wij Hem u niet overgeleverd hebben' (Joh. 18:30). De hogepriester beschuldigde Hem van godslastering: 'Toen scheurde de hogepriester zijn kleedren, zeggende: Hij heeft God gelasterd, wat hebben wij nog getuigen van node? Ziet, nu hebt gij Zijn godslastering gehoord' (Matth. 26:65). De discipelen begonnen aan Hem te twifelen en Hem te zien als een misleider: 'En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou' (Luk. 24:21). Door God Zelf werd Hij, toen Hij onze zonden op Zich had genomen, behandeld als een overtreder: 'Wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde' (1 Petr. 4:1). Tevoren was Hij als een zondaar: 'Alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen' (Hebr. 9:28).

Een verstandig mens stelt zijn goede naam boven alle genoegens. Er was genoeg om Christus' onschuld te bewijzen, maar in de ogen van de wereld leed Hij als een misdadiger. O, Christus is totaal anders dan alle andere mensen! Christus is onschuldig en wordt beschouwd als een overtreder; wij zijn overtreders, maar willen graag als onschuldig worden gezien. Het is zoals Saul tegen Samuël zei: 'Ik heb gezondigd; eer mij toch nu voor de oudsten van mijn volk, en

voor Israël' (1 Sam. 15:30). We zijn meer bezorgd om onze eer dan om ons geweten. We willen niet als zondaars worden beschouwd, maar zijn niet bang zondaar te zijn. Wat een troost is het voor de gelovigen, dat satan hun niet méér ten laste kan leggen dan wat zijn instrumenten Jezus Christus ten laste gelegd hebben.

Christus onderwierp Zich zeer gewillig aan deze dood. Hij dorstte en verlangde ernaar de losprijs voor ons te betalen. Zijn gewilligheid was zoveel groter dan de pijn en de schande: 'Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden' (Gal. 1:4). Er was niet alleen de daad van de Vader in het geven van Christus, maar ook een bijzondere daad van Christus: Hij gaf Zichzelf. Hoe gewillig heeft Christus Zijn bloed gestort en Zijn ziel uitgestort! Christus stortte Zijn ziel uit zoals een predikant de wijn uitschenkt. Wij bidden vaak alsof we bang zijn verhoord te worden. We horen vaak alsof we afkerig zijn om gered te worden. We dienen God alsof we afkerig zijn om Hem te behagen. Er is tegenzin in onze plichtsbetrachtingen. Maar Christus was zo gewillig en bereid om voor ons te sterven!

Christus' bloed werd met kwaadwilligheid vergoten; het had om wraak kunnen roepen, maar het roept om vergeving. Het had de aangename geur van een oneindige verdienste: 'Het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel' (Hebr. 12:24). Wat Abels bloed betreft, dat roept om wraak: 'Daar is een stem van het bloed van uw broeder, dat tot Mij roept van de aardbodem' (Gen. 4:10). Christus' bloed roept om vergeving. Zijn bloed zou voor degenen die Hem kruisigden geen vloek zijn geweest als ze naar de stem van het evangelie hadden geluisterd.

Wat ons betreft: wij hebben door onze zonden onze Heere doen lijden en sterven, maar toch getuigt Zijn bloed niet tegen ons, zoals dat van Abel tegen Kaïn. Het roept tot God om Zijn toorn te stillen en ons te vergeven. Onze zonden roepen: 'Heere, vergeef niet!' In Jesaja 2:9 lezen we: 'Daar bukt zich de gewone man, en de aanzienlijke man vernedert zich; daarom zult Gij het hun niet vergeven.' Ze spreken in ons geweten: 'U verdient de dood.' Maar het bloed van

Christus spreekt woorden van vrede en troost om het geweten te reinigen en tot rust te brengen. Als de toorn op het punt staat uitgestort te worden, roept het bloed van Christus: 'Vader, het is volbracht!' Zijn bloed spreekt nog steeds. Wanneer het ontwaakte geweten vreest voor de beledigde Rechter en gekweld wordt door de voortdurende beschuldigingen van satan, spreekt het bloed van Christus betere dingen. Het zegt: 'Het is allemaal vergeven, het is allemaal verzoend door Mijn verdienste.'

De troost voor de zondaar

In de tweede plaats wil ik u erop wijzen dat dit veel troost biedt aan verootmoedigde zondaren. Neem Christus zo vrijmoedig aan als Hij Zichzelf vrijwillig voor u overgaf. Hij gaf Zich over tot in de dood. Wilt u dan uzelf niet door het geloof aan Hem overgeven? Hij stortte Zijn ziel uit in de dood. Wilt u dan uw ziel niet uitstorten aan Zijn borst? Bedenk, dat alle Personen in de Drie-eenheid gewillig zijn. Zult u dat dan niet zijn? De Vader gaf Zijn Zoon: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Joh. 3:16). Christus gaf Zichzelf: 'Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft' (Gal. 2:20). De Geest is gewillig; uw nalatigheid en weigering bedroeft Hem: 'Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kuikens bijeenvergadert onder de vleugels; en gij hebt niet gewild' (Matth. 23:37). O, stort uw ziel uit in geloof en gebed, zoals Christus deed aan het kruis.

Christus navolgen

Laten we leren Christus na te volgen. Aan het einde van Zijn leven zei Hij: 'Het is volbracht', en 'het hoofd buigende, gaf de geest'. Gelovigen hebben een vreugde voor zich liggen, net als Christus. Dit geldt niet voor goddelozen. Zij kunnen niet zeggen dat hun een vreugdevolle toekomst wacht; hun hemel eindigt als ze sterven. Maar Gods kinderen zouden de dood vrolijk moeten aanvaarden als ze, net als Christus, kunnen zeggen: 'Vader, Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen' (Joh. 17:4). Of we nu een onnatuurlijke of een natuurlijke

dood sterven, dat doet er niet toe. Het maakt niet uit of we een vredesoffer of een brandoffer zijn. In een onnatuurlijke dood is weliswaar meer menselijke kwaadaardigheid te vinden, maar dat kan ons niet schaden. Helaas leeft de mens over het algemeen niet alsof hij ernaar uitzielt te sterven, en dus sterft hij niet alsof hij ernaar uitzielt te leven. En dan zal de mens hier niet sterven en daar niet leven.

